

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 57.

Elleve Session.

42de Møde.

Lørdagen den 25de Februar.

(Forsat.)

Thalbiger (fortf.): Jeg troer altsaa ikke, at man vil indbefomme og glæde Vælgerne i Almindelighed i Kjøbstæderne ved at vedtage Loven, selv ikke dem, som man vil give en Valgret, de ikke have havt tidligere, og derfor synes jeg, at hvad man kan og bør gjøre, det er ikke at gaae videre, end vi allerede ere komne med Hensyn til Landcommunerne. Jeg skal derfor stemme for det ærede Udbalgs Forslag, som her idag foreligger. Hvad den De- ling af Afstemningen til § 4 angaaer, som den ærede 1ste Landstingsmand for Ste Kredts (Drejer) har foreslaaet, da slutter jeg mig i den Henseende ganske til ham, thi ogsaa jeg finder, at det vilde see lidt forunderligt ud, om der ikke skulde være den samme Lighed i dette Punkt imellem Landet og Kjøbstæderne, og jeg troer, at Udbalgets Forslag i saa Henseende, hvilket er meget klart og tydeligt udviklet af den ærede Landstingsmand her bagved mig, til sine Tider, hær hvor der er en mindre Communalbestyrelse, vil kunne virke uheldigt, thi det kan ganske ved et Tilfælde stee, uden at Vælgerne tænke paa det, at meget Nærbeslagtede kunne komme ind i Communalbestyrelsen, og jeg skal derfor være enig i, foreløbig at stemme imod den sidste Passus i § 4. Hvis det ærede Udbalg finder det rigtig, at denne Passus kommer ind igjen i en forandret

Stikkelse, vil det jo til Ddie Behandling kunne omredigere den saaledes, at den kan vinde Bifald.

Drejer: Maaskee jeg blot maa tillade mig den Bemærkning i Anledning af den sidste Ytring af den ærede Taler, at jeg ikke troer, at der behøver at sættes noget Andet ind i Loven, hvis den sidste Passus af § 4 skulde blive ubstemt, thi i saa Fald bliver Bestemmelserne i § 7 i Anordningen af 1837 staaende, og den indeholder, at Ascendenter, Descendenter og Brødre, eller ligesaa nær Besvogrede, ikke paa een Tid kunne have Sæde i Bestyrelsen.

Ordføreren: Det er ganske vist, at hvis det andet Stykke i § 4 gaar ud, behøves der ikke at sættes Noget istedet derfor. Udbalget har naturligviis slet ikke havt nogen Interesse for, at det andet Stykke af § 4 bliver vedtaget; men der gjorde sig væsentligt to Principer gjældende i Udbalget, og vi holdt meget paa dem begge. Det ene, som for os var det vigtigste, var: ikke at foretage nogen Forandring, der kom i Strid med hvad der er gjenført for Landcommunerne ved Loven af 22de Marts 1855; ifølge dette Princip kunde vi lade det andet Stykke gaae ud. Det andet Princip, som vi ligeledes holdt meget paa, var: ikke uden den yderste Nødvendighed at foretage nogen Forandring i Lovforslaget, saaledes som det var kommet fra Folkethinget, og dette maatte bringe os til ikke at foreslaae nogen Endring ved denne Paragraph. Hvad de Grunde angaaer, som ere